

Gyvenimo poeziją sudėjo į knygą

Salotietė Valerija Pelegrimaitė-Jurgilienė Saločių kultūros namų salėje pristatė savo pirmąją poezijos knygą „Užauginta Mūsų ir žalių lankų“. Be pačios autorės, eilėraščius skaitė Saločių bibliotekininkės Daiva Jonėnaitė (ji ir knygos redaktorė) bei Diana Krapavičienė. Valeriją sveikino vaikai, giminaičiai, bičiuliai, kaimynai, bendruomenė, kultūros namų ir bibliotekos darbuotojai... Dainavo Raubonių moterų vokalinis ansamblis „Radasta“ (vadovė Lidija Zagorskienė), o viena iš ansambliečių Gražina Petrauskaitė-Paškevičienė – buvusi Valerijos klasės draugė... Taip jaučiai prie kavos puoduko ir įspūdingo torto – tarsi išleistos knygos kopijos rutuliojosi šeštadienio popietė.

Asta BITINAITĖ

– Nuo vaikystės buvau svajotoja, gyvenau savo susikurtame pasaulyje. Vaikystė, jaunystė prabėgo nuostabiame rojus kampelyje, – Valerija užaugo Saločių miestelio Bauskės gatvėje, prie Mūsų upės ir parko. – Labai patiko klausytis vėjo ir medžių ošimo, klaidžioti rūke. Visa tai, manau, prisidėjo prie mano poetinės dvasios augimo.

Knygos autorė prisimena kurti pradėjusi dar Saločių vidurinėje:

– Turėjau meniškos sielos literatūros mokytoją Vladą Giedraitį, kuris mane pastebėjo ir paskatino. Neišsaugojau savo vaikiškos kūrybos, o ir apskritai daug jos kažkur nusimetė, tiesiog nesureikšminau. Visuomet rašiau tik sau, nes lengviau

išsiliadavau popieriuje.

Beje, tai atėjo iš vaikystės, kuomet suprato, kad popieriaus lapas tikrai nepasijuoks, tereikia jį gerai paslėpti.

– Mano visos eilės išjaustos, įdėta dalelė širdies. Kartais jos gimsta iš nuoskaudos, kartais iš džiaugsmo, –

Valerija dirba Saločių parduotuvėje, prie kurios priėjimas irgi meniškas...

prisipažįsta Valerija. – Gyvenime esu labiau stebėtoja. Mėgstu stebėti viską aplinkui – gamtą ir žmones, mąstau apie gyvenimo prasmę. Gyvenime man nesuvokiami du dalykai – Visatos begalybė ir žmonių godumas...

Salotietė atskleidžia, jog ši knyga – dalelė jos sielos:

– Kai pirmą sykį paėmiau į rankas, užplūdo keistas jausmas. Ši knyga – tarsi mano gyvenimo įrėminimas.

Valerija nuoširdžiai padėkojo visiems ją įkvėpusiems, paskatiniusiems, palaikiusiems ir atskleidusiems.

– Kas galėtų pagalvoti, kad Saločių parduotuvėje dirbanti Valerija, ši draugiška čiauskutė, mielai patarianči, kuri silkė gardesnė, slepia savo jautrią sielą ir rašo tokias jausmingas eiles, – nustemba dažnas.

Tarp kasdienybės darbų ir rūpesčių Valerija vis rasdavo ir randa laiko poezijos švystelėjimams. Jai teko ir Rygoje picas kepti, ir ūkininkauti, ir senukus prižiūrėti, ir savo vaikus auginti, o dabar džiaugiasi, kai ir

„Rinkau Valerijos eilėraščius. Kartais sėdu susierzynusi, supykusi, o rinkdama nusiraminu. Tos eilės – kaip relaksacija“, – pastebi Saločių bibliotekininkė Daiva Jonėnaitė (kairėje), šalia – autorė Valerija Pelegrimaitė-Jurgilienė.

anūkai suvažiuoja.

– Man šeima – brangiausia, vyras, vaikai, neįsivaizduoju be jų gyvenimo. Bet kartais vyro paprašau: eik į savo dirbtuves. Noriu bent porą valandų pabūti viena – skaityti, rašyti. O jis nemėgsta vienetvės, – šypsosi Valerija.

Tačiau Vigantas Jurgilas – medžio drožėjas, taigi turi ir veiklos, ir kūrybos.

Daiva Jonėnaitė pristatė filmuką „Svečiuojamės pas Jurgilus“.

Aidos GARASTAITĖS
nuotraukos

Valgomą knygą-tortą padovanojo vaikai iš Marijampolės.